

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/252/2013
Identifikačné číslo spisu: 1112208253
Dátum vydania rozhodnutia: 26.03.2014
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2014:1112208253.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu S. W., bývajúcemu v Z., proti žalovaným 1/ D.T.B. spol. s r.o., so sídlom v Bratislave, Dunajská č. 29, IČO: 31 624 251, 2/ Spoločenstvo Dunajská 29, so sídlom v Bratislave, Dunajská č. 29, IČO: 42 178 142, zastúpených G. Lehnert, k.s., so sídlom v Bratislave, Carlton Savoy Building, Mostová 2, o neplatnosť rozhodnutia zhromaždenia vlastníkov bytov, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 6 C 29/2012, o dovolaní žalovaného 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. júna 2013, sp. zn. 5 Co 23/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného 2/ o d m i e t a.

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I uznesením z 5. novembra 2012, č. k. 6 C 29/2012-86 v zmysle § 92 ods. 1 O.s.p. na návrh žalobcu pripustil, aby do konania na žalovanej strane vstúpilo Spoločenstvo Dunajská 29, so sídlom v Bratislave, Dunajská č. 29, IČO: 42 178 142 (tiež žalovaný 2/).

Krajský súd v Bratislave uznesením z 28. júna 2013, sp. zn. 5 Co 23/2013 (ďalej len „odvolací súd“) odmietol odvolanie žalovaného 2/, ktoré bolo podané proti uzneseniu súdu prvého stupňa o jej pristúpení ako žalovaného 2/ do tohto konania. Uviedol, že proti uzneseniu súdu o pripustení vstupu ďalšieho účastníka do konania na žalovanej strane je odvolanie zásadne prípustné (§ 202 ods. 3 O.s.p.), avšak môže ho podať iba žalobca, ak návrh na pristúpenie nepodal, resp. ak s pristúpením, ktoré súd pripustil, nesúhlasí. Pôvodný žalovaný, ani ten koho pristúpenie na strane žalovaného bolo pripustené, právo podať odvolanie nemajú. Z uvedených dôvodov odvolanie Spoločenstva Dunajská 29 (ako žalovaného 2/) podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. odmietol, považujúc ho za subjekt, ktorý na podanie odvolania nie je oprávnený. Z týchto dôvodov sa nezaoberal námietkami o preklúzii práva, nerozlučnom spoločenstve v konaní ani vecnou legitimitáciou. Dodal, že súdna prax v Českej republike, ktorou argumentoval odvolateľ je odchýlna od súdnej praxe, ktorá platí v Slovenskej republike, preto na túto neprihliadal.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný 2/. Žiadal, aby dovolací súd

uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že odmietnutím odvolania mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) a zároveň rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedol, že prístupujúci účastník má podľa novších názorov právo podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu o jeho pripustení do konania, v takom prípade je súd povinný skúmať, či boli splnené procesné predpoklady pre jeho pripustenie (napr. hospodárnosť konania, odôvodnený návrh účastníkom konania, spôsobilosť byť účastníkom konania). Podľa názoru dovolateľa uvedené podmienky na pripustenie vstupu splnené neboli a preto nemalo byť jeho odvolanie odvolacím súdom odmietnuté. Uvedené zakladá vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. V ďalšom poukázal na svoju argumentáciu v podanom odvolaní pokiaľ ide o nedostatky jeho vecnej pasívnej legitímácie v tomto spore a nehospodárnosti jeho pripustenia do konania, odkazujúc na právne názory českých súdov a právnych teoretikov.

Žalobca považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za správne, dovolanie žalovaného 2/ za účelové, preto ho navrhol zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) spĺňajúca podmienku povinného zastúpenia v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., predovšetkým skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či jeho dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol žalovaný 2/ dovoláním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením odmietol odvolanie žalovaného 2/. Dovolanie žalovaného 2/ preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nie je (procesne) prípustné.

Prípustnosť (i dôvodnosť) dovolania žalovaného 2/ by v preskúmvanej veci prichádzalo do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľ netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ v dovolaní namieta, že v danom prípade mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) z dôvodu odmietnutia jeho odvolania, i keď pre takýto postup odvolacieho súdu neboli splnené zákonné podmienky. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť realizovať procesné oprávnenia priznané mu v konaní za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť aj odmietnutím odvolania odvolacím súdom, ak pre to neboli dané procesné predpoklady (viď tiež R 23/1994, obdobne tiež R 51/1996, R 55/2006). O taký prípad v prejednávanej veci však nejde.

Odmietnutie odvolania žalovaného 2/ v preskúmvanej veci odvolací súd zdôvodnil jeho subjektívnou neprípustnosťou. Túto založil na názore, že procesnoprávna úprava neumožňuje, aby uznesenie o pripustení ďalšieho účastníka na žalovanej strane (§ 92 ods. 1 O.s.p.) napadol odvolaním žalovaný, alebo účastník, ktorého vstup do konania súd pripustil - z tohto dôvodu súd žalovaného 2/ nepovažoval za osobou oprávnenou na podanie odvolania, a preto odvolanie odmietol (§ 218 ods.1 písm. b/ O.s.p.). Takto vyslovený všeobecný názor o subjektívnej neprípustnosti odvolania aplikovaný v podmienkach konkrétne prejednávanej veci (o pripustení vstupu ďalšieho účastníka na žalovanej strane podľa § 92 ods. 1 O.s.p.) vo vzťahu k žalovanému 2/ považuje za správny a dlhodobo ustálený aj doterajšia súdno-aplikačná prax (viď R 28/2000; Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. mája 1998, sp. zn. 3 Cdo 92/1997, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. októbra 2013, sp. zn. 7 Cdo 207/2012, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. februára 2013, sp. zn. 6 Cdo 108/2012). S týmto právnym záverom sa stotožňuje i dovolací súd, v podmienkach tohto konkrétneho prípadu nepovažuje za potrebné sa od neho odchýliť.

Pokiaľ ide o povahu napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, dovolací súd konštatuje, že uznesenie súdu o odmietnutí odvolania pre subjektívnu neprípustnosť (t. j., že bolo podané tým, kto na odvolanie nie je oprávnený) treba považovať za rozhodnutie deklaratórnej povahy, ktoré autoritatívne konštatuje neexistenciu práva - v danom prípade právo žalovaného 2/ podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu o pripustení vstupu ďalšieho účastníka do konania na žalovanej strane. Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru o subjektívnej neprípustnosti odvolania, musí odvolanie odmietnuť a už nemá procesnú príležitosť zaoberať sa vecnou stránkou prípadu - podrobiť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaciemu prieskumu z pohľadu uplatnených odvolacích dôvodov, ktoré sa vzťahujú k otázke vecnej (hmotnoprávnej) pasívnej legitímácie, ktorou argumentoval žalovaný 2/. To tiež znamená, že povaha uznesenia, ktorým bolo odvolanie odmietnuté, predurčuje jeho obsahovú i argumentačnú stránku, ktorá sa zameriava výlučne na procesné (predbežné) dôvody vzťahujúce sa k otázke (ne)prípustnosti riadneho opravného prostriedku (odvolania). Odvolací súd v danom prípade nepristúpil k vecnému preskúmaniu rozhodnutia v opravnom konaní, nemal ani povinnosť v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať sa a prípadne reagovať na vecnú stránku rozhodnutia o pripustení ďalšieho účastníka do konania (skúmať, či podanie, ktorým bol navrhnutý vstup ďalšieho účastníka do konania je náležité zdôvodnené, či rozhodnutie o jeho pripustení je vecne správne a prípadne, či jeho vydaniu nebráni iná prekážka).

Dovolací súd dospel k záveru, že uznesenie odvolacieho súdu spĺňa požadované kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. tak z formálneho ako aj z obsahového hľadiska a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojoľné) nezlučiteľné s požiadavkami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalovaný 2/ neopodstatnene namieta, že v konaní mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného 2/ nevyplýva z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľom uplatnených odvolacích dôvodov prípadne spájaných aj s § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom

na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému 2/, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.